

Troubadour in Veelerveen

■ 'Troubadour' Hans van der Lijke uit Veelerveen: "Ik neem geen blad voor de mond, ik zeg wat ik meen te moeten zeggen."

© Hans Banus

Van onze verslaggever
Roelf Eemsing

VEELERVEEN — Z'n uiterlijk doet nog jongenschtig aan. Aan niets is te zien dat Hans van der Lijke dit jaar vijftig wordt. Maar als hij weer op bedachtzame wijze een zin uitsprekt verraden zijn ogen de levenservaring en wat hij voelt en denkt. Dan maakt het niet uit of het over mooi, lelijk, verdriet, liefde of angst gaat. Hij heeft overal belangstelling voor, maar niet voor iets specifiek. "Dan verlies je het zicht op de andere dingen." Van der Lijke woont nu acht jaar in Veelerveen. Langer dan ooit eerder waar dan ook.

Na bijna 40 jaar van veranderingen lijkt hij rustiger te worden. Z'n leven begon in Utrecht, daarna verbleef hij (z'n eerste bewuste herinneringen) in Apeldoorn en later onder meer in Groningen, Roden, Eelderwolde, Warffum en Uithuizen. Toen hij zestien was ging hij naar zee. Hij voer als lichtmatroos en als kok op een kustvaarder. Later verbleef hij als marinier op Curaçao en hij trok met een draaimolen door Nederland. "Altijd een onrustig bestaan," geeft hij toe. Nu zou hij samen met zijn vrouw Tinie in

alle rust dezelfde plekken wel weer willen bezoeken.

"Kijk, al die ervaringen hebben me wel wijzer gemaakt. Waar je bent maakt in feite niets uit, want je leeft toch wel tussen aardige mensen en klootzakken. Dat is overal hetzelfde. Hier in Veelerveen leven we letterlijk en figuurlijk een rustig leven. Ik hou van een dorp waar iedereen iedereen groet en iedereen over iedereen praat. En als ze je niet mogen zeggen ze niks. Heel eenvoudig. Als je dat niet aanstaat moet je niet in een dorp gaan wonen."

De rust in Veelerveen komt hem goed van pas bij zijn 'werk' als troubadour. Ongeveer vijftien jaar geleden kreeg Van der Lijke met muziek te maken en sindsdien spelen muziek en liedjes een steeds belangrijker rol in zijn leven. "Het begon in Warffum. Daar wilden we een cabaretgroep oprichten. De groep zou energie-cabaret gaan heten, want we waren fel tegen de plannen met kernenergie. Toen moest ik nog leren beseffen dat er veel meer belangrijke dingen op deze wereld zijn. Maar dat cabaret liep op niets uit, want de een verhuisde en de ander haakte gewoon af. Alleen de pianist en ik gingen nog door. Hij rammelde op de piano

en had, vond ik, veel gevoel voor melodie. Daar schreef ik dan teksten bij, want ik kon heel goed Sinterklaasrijmpjes maken. Bladzijden vol als het moest. In die tijd heb ik ruim tachtig Nederlandstalige liedjes geschreven. Nog nooit iets mee gedaan trouwens. De pianist verhuisde echter naar Frankrijk. We hebben nog een poosje gecorrespondeerd via cassettebandjes, maar toen de geluiden van vliegtuigen en stofzuigers gingen overheersen zijn we gestopt."

Van der Lijke bleef schrijven, nam gitaarles en zocht naar een begeleider. Omdat het Gronings voertaal is in Veelerveen ging hij Groningse liedjes schrijven. Twee jaar geleden trad hij voor het eerst op. "En men scheen het mooi te vinden." Steeds opnieuw laat hij in zijn liedjes horen wat hem na aan het hart ligt. Hij zingt over alle dingen waarvan hij denkt dat hij ze kan uitspreken. Elk optreden van hem is onvoorspelbaar, want hij plant nooit wat. "Soms hou ik een inleidend praatje, maar als het publiek niet reageert praat ik niet meer. Ik probeer spontaan te zijn. Ik neem geen blad voor de mond, ik zeg wat ik meen te moeten zeggen."